

corruptibile, etiam alterabile. Si hoc, etiam mutabile. Si vero non mutatur, non lateratur, id ab incorporea habet causa. Sed et animæ, quamvis essentia, et viribus non mutantur, quia internæ sint, attamen actionibus, quæ ad extra vergunt, mutantur, neque eodem se semper habent modo. Mentis quoque, quatenus intellectiones suas ad inferiora extendunt, non videntur penitus ad ea impermistæ, et ob specierum, et generum quæ contemplantur varietatem, non videntur, iis actionibus eodem se habere modo, neque esse penitus immutabiles. Si ergo in Patris profundo, atque eius unitatibus, et simplicitas est summa, et immutabilitas: erit ibi quoque summa veritas, quæ tertia est eius proprietas. Nam cum eodem semper perstent modo, nullam ibi est mendacium, nulla deceptio, nulla falsitas. Neque enim se se ipsæ decipiunt. Neque aliis succum faciunt; neque ipsæ ab aliis falsitatem ullam patiuntur. Sed est inter eas unio, et communio perfectissima, et indivisa, et immutabilis: et verissima, et nihil aliud quam veritas. At si veritas est ibi summa. Sapientia quoque ibi est summa: non tamen omnis per intellectionem, vel et potius per intellectionis hyperxin. Non enim, quærit, aut venatur cognobile, uti ostendimus, sed plenitudo ibi est, omnis cognobilis, omnique intelligibilis. Plenitudo autem hæc, cognitionis, ac sapientiæ, non nisi hyperxis ipsius Dei est, et profundi. Atque hæc quidem sunt divinitatis proprietates, ab uno procedentes. Sunt aliæ a Bono venientes, et a Boni Idea. Quarum prima est sufficientia. Bonum enim, et sibi, et aliis est sufficientissimum. Et quamvis mundus, quia totus ex totis sit compositus, et perfectus ex perfectis, et plenus propriis suis bonis omnibus, sufficiens esse dicatur; attamen sufficientia hæc eius, partibus constat, et ex multis, in unum est conflata, et a causis superioribus eam participat. Sufficientia autem a bono veniens, quia et ab uno venit simplicissimo, neque partes habet, neque multitudinem; et se ipsa, non aliunde est talis. Sed, et animarius mundus, plenus est propriarum virium, ac virtutum: et propriæ beatitudinis mensuram numquam deficientem, possidet. Verum tamen, et hæc eius sufficientia variis indiget viribus: quibus non semper eadem contemplatur intelligibilia, et præter hæc temporaria est eius contemplatio. Atque ita non tota simul, neque uniformis est. Sed et intellectualis mundus, sufficiens, et est, et dicitur, ut qui perpetuo universum possideat in se bonum: et omnem simul suam comprehendat felicitàtem. Et nullius sit indigus, cum ei, tota eius vita præsens sit, et omnis eius intellectio. Sed sufficientia hæc, suæ competit hyperxi: neque est cum profundi paterni sufficientia, comparanda, ut quæ secunda sit, et per participationem. Illa vero primum est bonum, et primo bonum, et per se bonum. Atque hæc quidem sunt ei propria quatenus sibi ipsi est sufficiens. Quatenus vero aliis quoque, omnibus sufficiens est, plenitudo est beneficentia: et beneficæ potentiæ, quæ ab omnia progreditur; et in omnia penetrat, et per omnia, eam extendit beneficentiam. Et usque ad infima divinitatis suæ, ac bonitatis dona profert, et infert. Singulisque pro eorum captu ea largitur. Ita ut nihil tam abiectum; aut vile est, quod eius non fiat particeps. Per quam potentiam, intellectuales essentiæ similia sibi constituunt. Animæ generare expetunt, et primam imitari causam. Et naturæ earum rationes in alia transferunt: et formæ, et cuncta alia essentialem generandi, et se se proferendi habent amorem. Quam quidem beneficentiam suis quæque sensibus percipientes, necessario eam expetunt, et desiderio unumquodque suo summo, in id feruntur. Ex quo recte quidem dictum, sed non satis explicatum illud fuit. Id bonum esse, quod omnia appetunt. Hoc enim tale bonum, non est, quale sæpe in sensibilibus apparet, ut aliquid sit quidem bonum, et ideo appetatur, sed inefficax, et sine ulla sit efficientia, quale est pulcritudo. Neque est tale, quale aliquando, et efficientiam aliquam habet, et in se convertit ea, quæ eo participare queant, et a nobis tum ratiocinio, tum etiam mentis intuitu percipi potest. Sed id bonum, quod omnibus expedit, ineffabile est, et ante omnem cognitionem, in omnia protenditur entia. Et entia omnia id appetunt, et ad id convertuntur, hæc sane magis, illa minus. Pro ut illi natura, et hyperxi, vel propinquiora, vel sunt longinquiora. Et ad se omnia tum invitat, tum trahit, omnibus ubique præsens. Neque ullum, vel vilissimorum entium ordinem, destituens. Non aliter sane, ac sol radiis suis omnia collustrans, omnium oculos ad se